

Verhalen van Bert Reinten.

Hierbij een van een reeks verhalen van Bert Reinten.

Overigens is het mogelijk dat dit verhaal u bekend voorkomt, dit is mogelijk omdat Bert Reinten stukjes schrijft voor div. vis en clubbladen in Nederland.

Ook wij hebben toestemming gekregen om zijn verhalen te publiceren.

Mist(erieuze) Flarden.

In de vroege ochtend op een najaarsdag , fietste ik door een stil polder landschap op weg naar mijn stekje om er een spinnertje te laten tolleren. Er hing een mysterieuze sfeer in de lucht die werd versterkt door de stilte want er bewoog niet een blaadje aan de geknotte , op vreemde figuren lijkende , wilgen die langs de sloten stonden . Er was zelfs geen vogeltje die een geluidje maakte en er hingen witte flarden mist over het land. Ik kreeg een onbehaaglijk gevoel en moest terug denken aan vroeger want mijn vader waarschuwde altijd voor die mistflarden. Hij vertelde mij ooit eens dat die flarden mist ook wel de witte wieven werden genoemd en dat waren volgens hem oude vrijsters die , nadat ze manloos gestorven waren , op jacht waren naar jonge mannen en als ze er een te pakken hadden dan lokten ze hem mee naar het onbekende. Onwillekeurig ging ik sneller trappen en begon schichtig om me heen te kijken want ik vertrouwde het niet meer. Ik wou dat mijn vader deze legende nooit had verteld. Zouden die witte wieven nu op pad zijn , op jacht naar mij misschien , want als je goed keek dan leken die flarden wel op lange witte gewaden. Plotseling hoorde ik een afgrijselijke schreeuw die door merg en been ging en ik kromp in elkaar van schrik. Dapper trapte ik door en had er spijt van dat ik er vandaag alleen op uit was gegaan en dan nog wel op dit vroege uur , want het was nog zo goed als donker. Ik kende de weg en het was nog een minuut of vijf voor ik bij een boerderij kwam waar ik wilde wachten tot de zon echt door kwam , wat niet meer zolang zou duren want de lucht kleurde al langzaam oranje in het oosten. Veel te langzaam naar mijn zin. Een half uurtje later was het zo ver want de zon en zelfs een beetje wind kwamen op en verjoegen de witte wieven van het land waardoor ik weer de moed kreeg om verder te gaan zodat ik eindelijk kon vissen. Ik heb die dag een aantal snoekjes weten te vangen maar was er met mijn gedachten niet echt bij. Ik zou nooit meer alleen op zo'n vroeg uur de polder intrekken want je weet het maar nooit. Op de terugweg naar huis klonk plotseling weer die schreeuw die ik 's morgens ook al had gehoord. Ik keek om me heen en zag toen hoog in de lucht een buizerd vliegen die nogmaals zo'n schreeuw ten gehore bracht omdat ik in zijn territorium was aangekomen. Had ik me nu zo aangesteld of zou er toch iets van waarheid in die verhalen en legenden van vroeger zitten. Ik neem de gok niet meer en ga de volgende keer met een maat en vertrek een uurtje later.

Bert Reinten